

Chuyện... Xờ-éch-xéch

Hoa Hoàng Lan

Có người hỏi tôi tại sao lúc sau này viết “hiền” qua, cứ như hươu nai trong... Sở Thú. Không tình cảm da diết, không yêu đương mùi mẫn, không “xéch xiếc” này nọ, mà chỉ còn vương vấn vài nụ hôn vô thưởng vô phạt. Thú thật, tôi không biết trả lời như thế nào. Bởi vì viết là chuyện của tôi, còn “xéch xiếc này nọ” là của cái đầu, của đôi tay trên phím chữ. Đến chỗ đó, đến đoạn đó, bỗng dưng mười ngón tay nổi “tà”, bắt đầu làm loạn, bắt đầu không tuân theo cái đầu mục thước của tôi, bắt đầu thấy rằng yêu đương là chuyện muôn thuở của muôn loài. Mười ngón tay réo gọi, bảo tôi phải cho hoa lá cành, cho xanh đỏ tím vàng, cho gió mưa sấm sét, cho trời trăng mây nước vào sáng tác. Nghe mười ngón tay năn nỉ, tôi bỗng dễ dãi và “ừ” một tiếng. Thế là ngày mai bạn đọc được thấy chữ nghĩa rủ nhau yêu đương, mê mẩn, say đắm và thắm thiết.

Đã nhiều lần tôi nói rằng tôi không chủ trương viết “xéch”, nhưng tại cái đầu, tại cái tay đẩy đưa và tại cái tâm lồi kéo rằng đề tài “xéch” dễ viết hơn, gần gũi chúng ta hơn và xaut phát tự tâm người viết hơn, vì cuộc đời tôi không có một chuyên môn nào cả. Tôi không theo đuổi một nghề nghiệp nào có quá trình lâu hơn... mười năm. Thế mà chuyện xờ-éch-xéch tôi đã kinh qua, đã thao tác, đã kinh nghiệm hơn nửa thế kỷ rồi. Bạn đọc đừng vội kinh ngạc khi nghe câu tự thú của tôi. Vì rất đơn giản rằng công việc “tu nghiệp” đó, qua văn chương nhiều hơn là qua bản thân. Đọc những đề tài tình cảm, những dòng văn ướt át, tôi vẫn dạt dào cảm xúc hơn những dòng văn tả cảnh, tả người, khô khan và ít hấp dẫn.

Khi viết, tôi đã phả vào dòng văn trọn vẹn tâm tình của mình, dù rằng thực chất của câu chuyện là của người khác đến chín mươi chín phần trăm, hoặc của hư cấu, tưởng tượng đến... một trăm phần trăm! Thế nhưng có ai đó vội nhận rằng tôi viết về người kia, kẻ nọ, thì rõ ràng là người đó đã nhận vợ về những gì tôi nhào nặn ra. Có thể có những chi tiết quá giống với cuộc đời của ai đó, nhưng “người còn giống người”, khác cha khác mẹ vẫn giống nhau như thường, huống gì là những mẫu chuyện đời “có trăm lần vui, có vạn lần sầu” này.

Cứ nhận đi. Để giúp cho tôi những tràng cười khoái trá. Da không hồng, mà ngăm ngăm. Mắt không lúng liến đa tình, mà múp múp như vừa khóc. Môi không mềm, mà nứt nẻ như bờ ruộng. Mặt tròn như trăng mười sáu, nung núc những thịt. Tóc không tơ, mà như những rừng rế tre La-Ngà. Với những nét đặc thù này, hễ ai đụng đến là nhảy lên đong đong, y như đĩa phải vôi, khiến cho trí tưởng tượng của tôi cũng chùn lại.

Nhưng còn những người quanh tôi? Người bạn đời bảo tôi:

“Em viết “xéch” coi bộ không hay, bởi em đâu có biết “xéch” là gì?”

“Ừ nhì! Thế “xéch” là gì vậy anh? Yêu nhau, cho nhau và thân ái với nhau, có phải là “xéch” chưa?”

Tôi ú ớ, bảo là mình chưa biết. Bởi vì tôi chưa được vỡ lòng bài học Yêu. Tôi chưa yêu ai bao giờ, bởi vì “làm sao định nghĩa được Tình Yêu”. Ngày nhỏ đi học, bạn bè bảo là tôi nghịch như con trai. Lớn chút nữa, bố mẹ bắt tôi phải sống như con trai. Lớn hẳn, có người đến hỏi cưới, bố mẹ bảo là “ừ” đi, cho bố mẹ ăn trâu uống rượu và có tí cháu bé bông. Nghe lời ngon lẽ ngọt, tôi “vâng”. Thế là hỏi. Thế là cưới. Buổi sáng còn đồng phục nữ sinh, cùng chúng bạn tung tăng đi thi Tú-Tài. Buổi chiều về, nghe hàng xóm rủ nhau đi dự tiệc cưới của... tôi. Họ xàm xì, ngấm ngấm và đồ nhau rằng tôi có mẩn con không? Muốn biết có nhiều con hay không, họ bảo nhìn nơi con mắt cô dâu. Họ bảo con mắt tôi ráo hoảnh, chẳng có một ly một tí “khấp như thiếu nữ vu quy” gì cả, chắc phải sồn sồn năm một. Tôi lại lạc đề rồi. Đang nói chuyện tại sao bỗng dưng viết rất “xéch”, rồi bỗng dưng hiền như một... thiền sư! Lạc lối mất rồi! Câu hỏi này tôi có câu trả lời rất “hay”, rất “độc”, nhưng hình như tôi chưa bao giờ “bật mí” cho ai biết. Bởi vì xấu hổ lắm cơ. Bởi vì “người ấy” bảo tôi rằng:

“Em viết “xéch”, vì em không có “xéch”, không biết “xéch” là gì?”

Tôi giật mình, ngơ ngẩn hỏi lại:

“Tại sao anh lại cho là em không biết “xéch” nhỉ? Thế em với anh chưa phải là “xéch” hay sao?”

Một tràng cười rung chuyển quả đất. Chàng khẽ bảo:

“Xời ơi! Cô nàng ơi! Vài trang thư mỗi ngày. Mỗi lần nói chuyện lâu chừng vài chục phút. Một cái cầm tay mỗi khi gặp gỡ. Một nụ hôn phớt nhẹ bên bờ má. Những ve vuốt trên mái tóc dài. Những rung động kinh hoàng khi hai đứa đứng gần nhau, mà em bảo là “xéch”, thì thế giới này “loạn” mất!”

”Thế... Thế anh bảo phải làm sao mới là “xéch”?”

“Đấy, thấy chưa? Viết cho đã. Viết ghê gớm, tưởng mình là rành chuyện đời lắm, nhưng cũng chỉ là loại con gái mới đứng gần người yêu, về nhà đã vội sợ... mang bầu! Thử con gái tin rằng đứa con được sinh ra ở... nách, hoặc... lỗ rốn người mẹ!”

Tôi hét lớn :

”Ồ cái anh này! Không được nhục mạ em như thế chứ? Anh nói em như một con ngu!”

Chàng cười nghiêng ngả:

“Không ngu, nhưng mà... ngơ! Ngu và ngơ là anh em song sinh với nhau mà. Em quên rồi sao?”

“Nhưng mà... Em đã nói với anh là em chưa bao giờ biết yêu!” – Rồi cầm tay chàng, tôi lắc mạnh, giọng năn nỉ – “Anh, nói em nghe đi. Yêu là gì? Như thế nào là yêu? Anh làm như chỉ có bác sĩ mới được độc quyền viết về tình yêu thôi. Nhiều ông bác sĩ viết về đề tài này, “ghê” chết được. Đọc mà rùng mình! Cứ như xúi người ta “yêu nhau đi, chiều hôm tối rồi!”, hoặc nhắc người ta “ái ân kéo tàn ngày xanh”. Anh không thấy có khi còn nhắc khéo nên có bánh “sơ-cua” cho cuộc đời đầy hay sao?”

Chợt nghiêm trang, tôi hỏi:

“Chắc có lẽ em và anh chưa yêu nhau hờ anh?”

“Sao lại chưa? Nhưng nhất định anh sẽ bảo là “chưa”. Vì đại gì thú nhận yêu em, cho em leo lên cổ anh ấy à! Anh muốn được em yêu, nhưng không bao giờ muốn bị em hành hạ, bị em đem hai chữ “tình yêu” ra để cho anh chết lên chết xuống. Em đáo để lắm! Nếu em đã hành hạ, thì anh khó sống! Nhất là anh lại không tránh được sự... bạo hành đó.”

“Anh sợ em?”

“Đúng ra thì không phải sợ. Trạng thái tinh thần bất ổn ấy, không thể gọi là sợ được.”

”Thế thì gọi là gì?”

“Không gọi là gì hết. Không định nghĩa được. Nhưng anh muốn một tình yêu êm đềm, không sóng gió và không bão giông. Ngày xưa quen em, anh sợ bố... Anh không bao giờ muốn gặp bố. Chỉ muốn gặp em thôi.”

“Này, anh nhầm nhứ chết được. Làm sao lại muốn em, mà lại không muốn gặp bố em? Anh phải vòng tay, cúi đầu: “Thưa bố, cho con mượn con gái của bố, dẫn đi dung dăng dung dè một vòng.” Nhất định bố em sẽ vui vẻ mà chấp thuận, vì bố vẫn nói, nếu ai làm gì cho em vui vẻ và hạnh phúc, thì bố không bao giờ từ chối.”

”Nếu ai? Tôi có nghe lộn không hờ Trời?”

“Thật đấy. Bố vốn ít thích phí sức vì những chuyện trời ơi. Mà một trong những chuyện trời ơi mà bố rất ghét, đó là chuyện yêu đương nhầm nhứ của em!”

“Sao lại nhầm nhứ nhỉ? Anh không hiểu. Có lẽ...”

Tôi khoát tay, chặn lời chàng:

“Đừng! Đừng đoán già đoán non gì cả. Cứ hiểu như thế đi.”

“Hiểu như thế là sao?”

“Thì đại khái yêu đương là một chuyện nhảm nhí, và “xéch xiếc” là cái chi chi, nào ai biết được ở đâu mà có, do đâu mà ra?”

“Chí lý! Chí lý! Vì thế mà anh kết luận rằng em chả biết một ly ông cụ nào về “vụ ấy” cả. Người nào viết về đề tài cấm kỵ ấy là trong cuộc đời họ, chưa bao giờ có mùi vị của món đó? Cứ viết và viết như thầy bói mù xem voi. Cười chết được. Làm cho mấy lão già dè dặt tưởng bở, tưởng em “thiếu”, nên viết để tìm chất kích thích và viết để giải tỏa.”

“Giải tỏa cái gì hở anh?”

“Thì giải tỏa cái cần giải tỏa. Giải tỏa điều mà em viết và điều thiên hạ hiểu là “xéch.” “Tầm phào!”

“Thật đấy. Nói đúng đắn mà. Ai bông lơn làm gì. Em cứ nhìn ra ngoài mà xem. Có đám đàn ông nhìn em, bu em như... ruồi!”

“Bậy bạ!”

“Đúng đắn mà! Em không nghe thì thôi, nhưng anh nói hết sức đúng đắn. Đừng viết về “xéch” nữa.”

“Em đọc được ở đâu đó, một cây bút tên tuổi mãi tận bên Trung-Hoa, đã viết “Người đáng ghét nhất trong thế giới văn chương không phải là một phụ nữ viết những câu chuyện hấp dẫn lạ thường về tình dục, mà người đáng ghét nhất lại là những người đọc đạo đức giả.”

“Cái khó là người ta thích, nhưng người ta lại nói không thích. Người ta dùng cả hai bàn tay để che mặt lại, nhưng thỉnh thoảng lại hé ra, nhìn một chút qua kẽ ngón tay! Điều đó mới phiền!”

“Thế biết viết gì bây giờ? Mấy ông đàn ông đầu óc bệnh hoạn, méo mó quá hà!”

“Biết sao được? Nhưng nếu em không viết, hoặc viết cái khác, họ cũng đọc thôi. Chẳng hạn như tình quê hương, tình mẹ con, tình cha con, tình anh em và tình bạn bè. Không sao cả. Món ăn tinh thần thì phong phú hơn món ăn vật chất.”

“Những tình cảm đó đầy rẫy trong cuộc sống, trôi nổi trong đời sống và trên thân phận mỗi con người. Em lấy đâu ra kinh nghiệm để viết, để giẫm lên chân những người đi trước kia?”

”Em sai rồi. Trời đất chỉ có một mùa Xuân, một mùa Thu, sao mỗi người mỗi viết, không ai giống ai, không ai trùng lặp với ai.”

“Chuyện? Người ta giỏi, người ta là văn sĩ. Còn em của anh đâu có là cái gì.”

“Em cứ viết đi. Viết mãi, em sẽ thành văn sĩ. Nhưng phải ngoan. Đừng đi vào đề tài “xéch” nữa. Người ta thích, nhưng người ta không muốn người khác biết người ta thích.”

“Kỳ cục! Nhưng em nghe anh. Em tin anh nói đúng. Nhưng còn chuyện anh và em...”

“Chuyện đó, thì để hạ hồi phân giải. Bây giờ viết đi. Tòa báo đang chờ em đó.”